

Chị em nàng không phải ruột thịt cũng chẳng có quan hệ họ hàng. Hai người cùng ly hôn chồng. Nàng khác, chỉ một thân. Chị nàng lại thêm đứa nhỏ. Nàng bị chồng ruồng bỏ. Chị nàng ruồng bỏ chồng.

Với nàng bao giờ cũng là khổ não, day dứt vì những gì đã mất mát trong cuộc đời. Nàng thường tỏ ra yếu đuối. Nhiều khi nàng thần thờ, đờ đẫn như kẻ mất hồn, gương mặt luôn phảng phất nét buồn đau. Mặc dù nàng cố gượng cười với số phận, cố vui lên cho vợ nỗi buồn riêng, nhưng sao ánh mắt nàng vẫn đậm sâu những ưu tư sâu thẳm. Nàng, một nữ sĩ luôn run rẩy trước cuộc đời, khác nào chú chim non nớt gặp cảnh mưa to bão bùng khi vắng mẹ.

Chị nàng không thể. Thích buông tuồng giữa đời thường. Dường như thế gian này chỉ có chị nàng là vượt xa hơn cả. Chị nàng mê rượu bia. Mê đề say. Say đề chữ. Chữ những gì chị nàng chưa ưng vừa. Và lạ thay, ít ai như chị nàng, căm ghét giới mày râu, nhưng lại ham muốn điên cuồng trò vui xác thịt. Ham muốn để thỏa mãn, rồi bất thần cắt bỏ như một khối u. Biết thế mà nhiều vị anh tài vẫn năng lui tới và sẵn đuôi riết ráo. Bởi chị nàng đẹp, dầu đã ở độ tuổi ngoài bốn mươi. Thân hình chị nuốt nà. Bộ ngực đầy căng. Cặp mông chắc nịch.

Nàng về sống với chị trong một nếp nhà chung tiền xây cất với lẽ giản đơn: "Chị em mình cùng số phận, cùng chịu cái hẩm hiu của cõi đời. - Chị nàng nói - Chị phục tài em, và em cũng vậy, thường dành cho chị sự ưu ái mến mộ. Chị tìm được khoảnh đất, tuy có phần ần ỉn, nhưng lại là nơi khá dĩ, em ạ".

Nhà bình bình như bao nhà khác, chưa khang trang, nhưng lại là mái ấm nàng ao ước từ lâu. Gần chị, nàng học hỏi được nhiều điều mới lạ. Nàng cảm thấy cõi lòng được sưởi ấm, cuộc đời đỡ cô quạnh, tủi buồn hơn. Cái tư chất mô phạm, bề dầy học vấn của nàng đã bù đắp cho chị. Đáng mừng là dù muốn hay không, trong ánh mắt và nỗi niềm tâm sự, chị nàng đã cảm nhận được điều ấy. Sự ngạo nghễ khinh bạc ở chị nàng đã giảm hẳn. Không những thương nàng, chị còn giao phó cho nàng những khó nhọc của riêng mình. Cảm kích chị, nàng không ngại ngần, hết lòng vun vén, chăm chút chị. Mỗi lần chị lẫn xả vào thực tế sống động ở nhiều miền đất nước, nàng lại đảm nhận công việc nhà như nghĩa vụ của một người mẹ, người em. Nàng săn sóc cháu nhỏ với tâm lòng curu mang của một người mẹ. Dù chưa làm mẹ, nhưng nàng nhất mực yêu thương cháu, cố tìm cách bù đắp cho tâm hồn bé bỏng sớm phải chịu cảnh mất mát chia ly. Tình cảm nàng dành cho cháu mỗi khi chị ở nhà thường dè dặt vì bên cạnh nó còn có mẹ. Tính nàng là vậy. Song những lúc chị vắng nhà, nàng không còn e dè nữa. Nàng chỉ muốn gào lên, muốn ôm chặt cháu mà oà khóc. Lúc ấy nàng như rơi vào tâm trạng đơn côi, trống vắng. Nàng khóc. Nàng cười. Rồi cung nựng cháu đủ điều. Thấy tâm tính nàng bất thần, đứa nhỏ ngơ người, tròn xoe cặp mắt ngây dại ý chừng như chất vấn nàng. Nàng chỉ im lặng và thầm nghĩ: "Đừng nhìn di như thế! Con làm sao hiểu nổi những khát muốn, những nỗi lòng đắng cay chua xót của di!".

Nàng buồn. Với đức độ của mình, nàng sợ những người khác cũng chịu cảnh đơn côi. Phận nàng, nàng đành chấp nhận. Bởi nàng đã hết lòng hy sinh để cứu vớt những gì còn lảng động, thế mà chồng nàng vẫn một mực phụ tình, vẫn quên đi cái ân nghĩa ngày xưa cha nàng đã dày công tạo lập. Tâm hồn nàng, vết thương ấy có bao giờ vui. Nỗi đau đêm ngày âm ỉ, gặm nhấm chút một con tim nàng.

Thật buồn cho số kiếp của nàng. Nàng đâu còn được làm vợ và chưa từng một ngày làm mẹ để vui vầy với những đứa con. Khát vọng trong đó luôn ám ảnh tâm linh nàng. Nàng đau, bởi thế nàng cảm thông với nỗi đau xé ruột của những ai có chung cảnh ngộ. Nàng những mong anh chị đoàn tụ cho cháu khỏi cô cút, khỏi thiệt thòi với chúng bạn. Dù sao giữa chị và anh còn có sự ràng buộc lớn là đứa con yêu dấu. Hiện thời chồng chị vẫn độc thân. Nàng biết chị không muốn nhìn mặt chồng, nhưng bù lại cả hai anh chị đều hết mực thương con. Nàng ước trở thành cầu nối vớt vát hạnh phúc gia đình anh chị.

Có lẽ sợ vía chị nên anh chỉ tới thăm cháu vào những lúc chị vắng nhà. Mỗi lần như vậy, nước mắt anh lại ngấn dài:

- Anh có tội với cháu! Làm cha không nuôi dạy được con! Anh ơn em, ơn em nhiều lắm! Em đã bù đắp cho cháu thay anh! Ơn này, anh nguyện ghi nhớ suốt một đời!

Nhìn anh tiêu tụy, nàng thương quá. Nàng đâu đã buồn nhất. Nỗi buồn trong anh còn lớn hơn nhiều. Làm cha không được gần con, chăm bẵm con, thử hỏi còn nỗi khổ nào hơn thế? Ôi con người, cái thiên chức ấy mới tủi làm sao! Nó đeo đẳng, len lỏi vào những nơi sâu lắng nhất trong mỗi cơ thể sống. Đời người đâu phải nỗi buồn nào cũng được giải bày? Đường như trong tâm khảm mỗi người đều có những giọt nước mắt đời không thấy. Ngẫm tới đây, nàng khóc. Nàng khóc nức nở như đứa trẻ bị mắng oan. Chén vào tiếng nấc là lời thủ thi đượm sầu của anh:

- Đừng khóc em! Nó đã là định mệnh của đất trời! Anh hiểu qua những giọt nước mắt và tấm lòng nhân hậu của em – Anh thở dài náo nức - Biết làm thế nào được hờ em?

Nàng nhìn anh như cầu xin:

- Sao anh không trở lại với chị? Em biết, anh vẫn yêu chị?

- Em nói đúng. Nhưng em ạ, giữa anh và chị còn có một khoảng cách. Giờ đây khoảng cách ấy càng cách biệt! Anh vẫn là một trí thức xoàng, còn chị đã trở thành một nghệ sĩ lòng danh!

- Đó chưa hẳn là gốc rễ sâu xa. Em nghĩ, lớn hơn cả vẫn là tình yêu, tình thương của cha mẹ đối với con trẻ.

Anh lại thở dài đánh thượt.

Để chủ động chấm dứt chuyện thương tâm, anh vội vã đứng dậy, hôn nhẹ vàng trán cao rộng của nàng. Lặng lẽ với thân hình tiêu tụy, anh tan dần vào khoảng không gian trầm mặc.

Anh vừa bước đi cũng là lúc chị nàng trở về với sắc mặt hào hứng. Riêng nàng vẫn chìm trong nỗi buồn vô vọng. Đêm, cháu đã ngủ say, nàng mới vòng vo lựa chiều:

- Chị có biết những câu ngoài đời đang gán ghép chị em chúng mình không?

- Mặc xác đời! - Chị nàng phẩy tay - Mỗi người một lối sống, chẳng thể ép chúng ta trộn lẫn vào đám không gian hỗn tạp ấy. Cơ bản chị em mình hoà thuận là được.

Nàng khẽ thở hắt ra:

- Chuyện không chỉ thế. Cái chính là bàn dân thiên hạ lại hay nói về chúng ta.

- Nói gì về chúng ta?

- Họ bảo chị em mình phức tạp. Nho nhe một chút là tí tởn, rồi bỏ vợ bỏ chồng...

- Ba chuyện vật vãnh. Thiên hạ ngàn vạn đứa như mình, nào ai đụng đến. Có biết gì về họ? Anh thợ mộc lấy dăm bảy vợ đã mấy người quan tâm? Cái chết của mình là danh, em ạ. Bất tài bất thành danh! Bất danh bất thành nhân! Ha... ha!... Có danh ai chả nhắc tới. Chỉ vì một hoạ vô đơn chí nào đấy, thiên hạ đã vội gán ghép này nọ, là thường. Thánh còn ở trong ngu si... nữa là mình.

Chị nói mặt cứ tỉnh bơ, nàng đâm sợ. Không khéo chị lại dẫn nàng sang chuyện khác. Cái ồn ào nguy hiểm, nàng thua đứt chị.

Đợi chị uống xong chén nước, nàng gọi chuyện:

- Chẳng nhẽ anh chị sống mãi trong cảnh này? Hai người đều thương cháu và hơn nữa, anh đâu phải là người xấu?

- Chưa đủ. Không hợp nhau thì chia tay, là thường.

- Nhưng anh vẫn yêu chị?

Chị nàng tặc lưỡi:

- Tình yêu không từ một phía. Kể ra bỏ là đúng, nhưng cũng thấy phí...

Nàng như rơi vào hoảng loạn. Sao chị có thể đứng đưng thả những lời lạnh lùng, tàn nhẫn trước mối quan tâm sâu kín của nàng...

Rồi nàng có một nhân tình, một chàng kiến trúc sư hào hoa. Chàng hơn nàng một tuổi, lại chưa hề chung đụng chuyện gia đình. Vóc dáng cường tráng, săn chắc, bộ râu quai nón phơn phớt xanh như càng tôn thêm sức trẻ của chàng. Trong con mắt nàng, chàng quả là thiên thần trong đám mây râu. Chàng đã hâm lại lửa yêu đương đã tắt lịm trong lòng nàng. Hơi ấm nơi chàng như sưởi ấm cho nàng, như bồi đắp cho nàng những thiệt thòi của bao mùa đông lạnh giá mà nàng đã trải qua trong cam chịu giày vò. Nàng yêu chàng cuồng say với những gì còn lại là nhựa sống của đời nàng. Đáp lại mối tình nồng cháy của nàng, chàng đã đem tới những đam mê dịu ngọt nàng hằng ao ước bao lâu. Nàng khát thêm hạnh phúc, khát thêm tình yêu. Nàng như người đàn bà khát đang lang thang trong hoang mạc. Gặp được chàng, nàng như bắt gặp cơn mưa bất chợt giữa nắng hè ngọt ngào. Ngả mình trong vòng tay âu yếm của chàng, nàng muốn vẫy vùng để mọi người cùng biết và chia sẻ niềm vui với nàng. Ôi chàng, thiên thần mãnh liệt của đời em!

Chị nàng mừng cho nàng đã tìm được người xứng lứa vừa đôi. Trong cử chỉ, trong cách cư xử thường ngày, chị luôn vun vén cho hạnh phúc của nàng. Có chàng, không vì thế nàng xao nhãng tình chị em. Nàng xót thương chị hơn. Bao giờ cũng vậy, mỗi lúc chàng đến chơi, chị thường tỏ ra hào hiệp và bày biện những món ăn ngon nhất để thết chàng. Cơm nước xong, chị lại cùng cháu xem phim hoặc đến chơi đâu đó nhà bè bạn, mặc cho nàng được thỏa chí cùng chàng. Và trong lúc nồng say xác thịt, chàng thề thốt xin được sống chung với nàng ngay sau ngày nàng đi thăm quan học tập ở nước ngoài về. Hạnh phúc thay, nàng sẽ sống bên chàng khi chớm bước vào thu. Ôi mùa thu, mùa của tình yêu, mùa của hôn lễ. Mùa thu sẽ khắc sâu vào ý tưởng nàng như một mùa hạnh phúc, mùa của riêng nàng...

Ngày trở về, nàng chưa kịp vui đã chết lặng trong nỗi đau. Chị nàng, một người chị mà nàng hằng yêu dấu đã cướp đi linh hồn sống của nàng! Ngôi nhà không còn như trước nữa. Nó đã được ngăn bằng tấm phen cốt ép. Tấm phen mỏng như bức tường vô hình chia cắt tình chị em. Thiên thần của nàng đã không còn là của nàng nữa. Chị nàng đã dùng sắc đẹp và tiền bạc để mua chuộc chàng. Trời ơi, chàng đã lung lạc, đã quên đi những lời thề ước với nàng. Trời ơi, chia tay trong những chiếc hôn nồng cháy, trong nỗi nhớ thương da diết để rồi trở về, nàng phải đón nhận cái thực tế phũ phàng này sao! Nàng muốn hét lên, muốn đập phá tất cả, nhưng than ôi, lời lẽ lại chết lặng trên đầu môi, chân tay cứ run lên vì uất hận. Nàng đã yêu đuối và dấn hèn quá chăng nên mới không đủ sức giữ nổi chàng. Chàng ơi, chàng tàn nhẫn thế! Chị ơi, chị độc ác thế!

Trong tâm thức mình, nàng luôn kính trọng chị. Chưa một lần nàng nghĩ sai về chị. Thế mà chị lại đang tâm cướp chồng chưa cưới của nàng. Ôi, bức tường vô hình, bức tường quái quỷ cứ hằn sâu trong óc nàng. Sống sao nổi khi thực tế cay nghiệt luôn hiện diện trước mắt nàng. Nàng sẽ ra đi, ra đi mãi. Ra đi để trốn chạy cái bóng đen ác hiểm đang vấy lầy nàng...

Sau nhiều ngày khổ đau vật vã, nàng đã tỉnh trí và nghĩ ngay một kế sâu. Nàng sẽ sống ở đây, chính trong căn buồng này và coi tấm phen cốt ép như chứng nhân cho cuộc đời đen bạc. Chị nàng bất cần đến lương tri, sao nàng không làm được. Có thể xem chị nàng là một trong mười hai người đàn bà thế giới, còn nàng ớn hèn chị không trở thành nhân vật thứ mười ba. Phải lắm chứ. Điên đảo cũng vậy thôi. Và chị nàng sẽ được gặt hái bằng chính đòn hiểm độc của nàng. Ngay tại ngôi nhà này, cũng trong mùa thu này, nàng sẽ đưa chồng cũ của chị về sống với nàng.

Nàng chợt nhớ tới câu nói của chị ngày nào: "Tình yêu không từ một phía. Kể ra bỏ là đúng, nhưng cũng thấy phí...". Nàng thừa hiểu, chị muốn nói gì. Dù ruồng bỏ chồng, chị vẫn không muốn cho anh cặp kè với bất kể ai. Nàng bật cười chua chát. Chị nàng đã cướp chồng chưa cưới của nàng – đáp lại, nàng sẽ cưới chồng cũ của chị. Ôi trời! Hức...hức!...

Trong đêm tĩnh lặng, nàng bật khóc tức tưởi. Người nàng lạnh ngắt, đầm ướt mồ hôi. Nàng vừa trải qua cơn ác mộng. Không. Đó không phải là ác mộng. Thực chất đời nàng đang diễn ra thế đấy!

Thấy nàng khóc, chồng cũ của chị và là chồng sắp cưới của nàng vội choàng tay bàng hoàng:

- Chuyện gì thế em? Sao em lại khóc?

- Em mơ – nàng run rẩy - một giấc mơ buồn!

Nàng vừa dứt lời thì bên kia bức vách có tiếng làu bàu, rồi âm điệu của chàng rít qua kẽ răng:

- Buông ra! Tôi chán cô lắm rồi!

- Khẽ chứ anh yêu! - Chị nàng khản nài - Đừng làm thế mà tội nghiệp thân em! Em vẫn yêu anh mà...

- Tôi không thêm tình yêu của cô, tình yêu của một con bọm già! Khôn nạn! Vì cô, tôi mất vợ chưa cưới! Trong màn kịch này, chỉ có thằng chồng cũ của cô... là bỏ!